

Sygn. akt **XXIII Gz 22/15**

POSTANOWIENIE

Dnia 5 luty 2015 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: **SSO Aneta Łazarska**

Sędziowie: SO Magdalena Nałęcz (spr.)

SO Bernard Litwiniec

po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2015 r. w Warszawie na posiedzeniu niejawnym

sprawy w postępowaniu upadłościowym (...) w W.

na skutek zażalenia wierzyciela (...) spółka z o.o. we W.

na postanowienie Sądu Rejonowego dla W. w W. z dnia 15 października 2014r. w przedmiocie zmiany sposobu prowadzenia postępowania upadłościowego z postępowania upadłościowego z możliwością zawarcia układu na postępowanie upadłościowe obejmujące likwidację majątku dłużnika sygn. akt X GUp 49/12

postanawia:

I. oddalić zażalenie;

II. sprostować oczywistą omyłkę pisarską w treści postanowienia Sądu Rejonowego dla W. w W. z dnia 15 października 2014r. w przedmiocie zmiany sposobu prowadzenia postępowania upadłościowego w ten sposób, że w rubrum jak i w sentencji postanowienia w miejsce słów: (...) w W.” wpisać słowa: (...) w W. ”.

Sygn. akt **XXIII Gz 22/15**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 15 października 2014 roku Sąd Rejonowy Sądu Rejonowego dla W. w W. zmienił sposób prowadzenia postępowania upadłościowego (...) w W. z postępowania upadłościowego z możliwością zawarcia układu na postępowanie upadłościowe obejmujące likwidację majątku dłużnika. W konsekwencji powyższego odwołał nadzorcę sądowego L. K. i powołał syndyka masy upadłości w osobie L. K..

W uzasadnieniu swego stanowiska, Sąd I instancji powołał się na brzmienie art. 17 i art. 14 puin i wskazał, że po wszechstronnej analizie przedstawionych do akt sprawy dokumentów dotyczących aktualnej sytuacji finansowej spółki oraz możliwości wykonania zobowiązań układowych i pozaukładowych w ocenie Sądu brak jest podstaw do przyjęcia w niniejszym postępowaniu, że zaspokojenie wierzycieli w przypadku dalszego prowadzenia postępowania upadłościowego z opcją układową może być wyższe niż w przypadku upadłości likwidacyjnej.

Sąd Rejonowy wskazał, że ocena stopnia zaspokojenia wierzycieli powinna się odbywać nie tylko w oparciu o przedstawiane przez upadłego propozycje układowe ale i ocenę możliwości zaakceptowania układu przez wierzycieli oraz realności wykonania zobowiązań układowych, a więc w konsekwencji ocenę faktycznej możliwości zaspokojenia wierzycieli w przypadku opcji układowej i likwidacyjnej. Brak realnej możliwości wykonania układu powoduje, że nie jest możliwe uznanie wyższego stopnia zaspokojenia wierzycieli w przypadku postępowania układowego.

Jak podkreślił Sąd Rejonowy, wszelka ocena prawdopodobieństwa wykonania ewentualnie zawartego układu każdorazowo uzależniona jest od stanowiska wierzyciela (...), a właściwie determinowana jest złożeniem przez Bank

oświadczenia o objęciu układem swoich wierzytelności zabezpieczonych rzeczowo. Wierzytelności te zgodnie z art. 273 ust. 2 puin nie są objęte układem, a jedynie od decyzji wierzyciela zależeć będzie czy wyrazi on zgodę na objęcie układem i zaspokojenie na warunkach proponowanych przez upadłego czy też w przypadku braku tej zgody – dłużnik będzie musiał zapewnić środki niezbędne do spłaty zobowiązania poza układem, a ewentualne wszczęcie przez wierzyciela egzekucji wierzytelności zabezpieczonej rzeczowo na znacznej części majątku dłużnika doprowadzić może do uniemożliwienia prowadzenia dalszej działalności przez upadłego.

Tymczasem jak wynika z pisma złożonego przez samego wierzyciela do akt sprawy – Bank, pomimo długotrwałych negocjacji i rozmów nie widzi możliwości zaakceptowania propozycji przedstawianych przez upadłego, jednocześnie wskazując na to, że obecna sytuacja (...) S.A. w jego ocenie nie pozwala na zaproponowanie lepszych warunków spłaty wierzycieli.

Z uwagi na powyższe (mając na względzie wielkość wierzytelności Banku oraz jej zabezpieczenie na, w zasadzie, całym majątku upadłego), zarówno zawarcie jak i wykonanie ewentualnego układu należy uznać za nierealne. Brak zgody na spłatę zobowiązania wobec Banku na warunkach ustalonych przez upadłego i wierzyciela doprowadzi do tego, że upadły nie będzie w stanie wywiązać się z warunków ewentualnego układu, a ewentualnie zatwierdzony układ nie będzie mógł zostać wykonany, wobec faktu, że przymusowe ściągnięcie wierzytelności Banku spowoduje de facto likwidację przedsiębiorstwa upadłego. Egzekucja tak znacznych kwot spowoduje natychmiastowe załamanie względnej stabilizacji zakładu upadłego, zaprzestanie produkcji oraz brak możliwości regulowania bieżących zobowiązań.

Sąd I instancji wskazał także, że zagrożeniem dla dalszego funkcjonowania przedsiębiorstwa upadłego jest już obecnie prowadzona z jego majątku egzekucja w zakresie kwoty ponad 740 tysięcy, która przy braku dostatecznych środków pozwalających na spłatę zadłużenia doprowadzi w najbliższym czasie do całkowitego zablokowania możliwości płatniczych spółki i jej płynności finansowej.

W ocenie Sądu upadłościowego, w takiej sytuacji jedyną szansą na utrzymanie przedsiębiorstwa upadłego w ruchu jest zmiana opcji prowadzonego postępowania na postępowanie obejmujące likwidację majątku upadłego. Brak konieczności regulowania przez syndyka (w przypadku zmiany sposobu prowadzenia postępowania upadłościowego) na bieżąco znacznych wierzytelności pozaukładowych oraz brak możliwości prowadzenia egzekucji, może prowadzić do poprawy sytuacji majątkowej przedsiębiorstwa upadłego.

Postępowanie upadłościowe obejmujące likwidację majątku upadłego, przy założeniu, że w niedługim okresie czasu (mając na uwadze ryzyko utraty koncesji) nastąpi sprzedaż działającego przedsiębiorstwa pozwoli nie tylko na zwiększenie stopnia realności zaspokojenia wierzycieli ale i zmniejszy zagrożenie związane z ewentualną redukcją zatrudnionych przez upadłą Spółkę pracowników – co mogłoby mieć miejsce w przypadku utraty płynności finansowej i utraty dalszej możliwości prowadzenia działalności na skutek działań wierzycieli pozaukładowych. Tym samym stopień realnego zaspokojenia wierzycieli w sytuacji braku zmiany opcji prowadzonego postępowania byłby mniejszy niż w przypadku zmiany opcji na postępowanie obejmujące likwidację majątku.

Sąd Rejonowy rozważył także aktualne zadłużenia upadłej spółki, podkreślając, że regulowanie przez upadłego bieżących zobowiązań jest warunkiem koniecznym dla dalszego prowadzenia postępowania z możliwością zawarcia układu, tymczasem sytuacja finansowa (...) SA nie pozwala na regulowanie zobowiązań związanych z prowadzoną działalnością oraz odłożenie środków pieniężnych na poczet wykonania układu w razie jego zawarcia. Tymczasem to przychody z prowadzonej działalności miały stanowić źródło finansowania ewentualnego układu. Podkreślenia wymaga to, że aby móc zrealizować zobowiązania wynikające z układu regulowane muszą być także bieżące zobowiązania upadłego podmiotu, jak również zobowiązania pozostające poza układem. Takiej możliwości upadły, w ocenie Sądu Rejonowego, obecnie nie ma.

Reasumując, mając na względzie oświadczenie największego wierzyciela upadłego w postaci Banku (...) SA, który odmawia objęcia swoich wierzytelności pozaukładowych układem na warunkach zaproponowanych przez upadłego, wpływ obecnie trwających postępowań egzekucyjnych przeciwko upadłemu na stan przedsiębiorstwa upadłego,

aktualną sytuację majątkową upadłego, który nie jest obecnie w stanie regulować na bieżąco swoich zobowiązań, brak środków na bieżące spłaty należności innych niż bank wierzycieli posiadających wierzytelności nieobjęte układem, zagrożenie wszczęcia przez wierzycieli pozaukładowych kolejnych postępowań egzekucyjnych przeciwko upadłemu, a w konsekwencji brak jakichkolwiek szans na obecnym etapie na zatwierdzenie i wykonanie układu, należy uznać, że brak jest prawdopodobieństwa zaspokojenia wierzycieli w drodze układu w wyższym stopniu aniżeli po przeprowadzeniu postępowania upadłościowego obejmującego likwidację majątku dłużnika, a tym samym brak jest dalszej podstawy do prowadzenia postępowania w opcji układowej.

Zażalenie na powyższe rozstrzygnięcie wniósł wierzyciel (...) spółka z o.o. we W. zarzucając mu naruszenie art. 17 ust.1 puin w związku z art. 14 ust.1 puin poprzez dokonanie błędnych ustaleń co do istnienia podstaw do dokonania zmiany opcji postępowania upadłościowego i wskazując na powyższe wniósł o uchylenie w/w postanowienia i oddalenie wniosku nadzorca sądowego o zmianę postanowienia o ogłoszeniu upadłości z możliwością zawarcia układu na postanowienie obejmujące likwidację majątku upadłego, ewentualnie o uchylenie w/w postanowienia i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu swego stanowiska, skarżący wskazał, że sygnalizowane przez nadzorcę sądowego trudności z wywiązywaniem się przez upadłego z bieżących zobowiązań miało charakter przejściowy i, co istotne, w głównej mierze spowodowane było niezasadnym prowadzeniem egzekucji wobec upadłego. W ich wyniku doszło od blokady rachunków bankowych upadłego i do paraliżu przedsiębiorstwa dłużnika, jednakże niezwłocznie upadły skorzystał z przysługujących mu środków prawnych i ostatecznie doprowadził do korzystanego zakończenia sporu, co jednak z uwagi na charakter procedur, nastąpiło po upływie znacznego czasu, już po złożeniu przez nadzorcę sądowego wniosku. W ocenie skarżącego, w chwili obecnej upadły zaczął regulować bieżące zobowiązania i w sposób niezagrożony prowadzi działalność swego przedsiębiorstwa i tym samym brak jest na chwilę obecną podstaw do prowadzenia postępowania w opcji likwidacyjnej, która jest znacznie mniej korzystna dla wierzycieli.

Syndyk wniósł o oddalenie zażalenia zaś upadły pozostawił je do uznania Sądu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jest niezasadne zaś Sąd Rejonowy prawidłowo dokonał ustaleń faktycznych jak i właściwie zastosował normy prawne.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z art. 17 ust. 1 puin Sąd może zmienić sposób prowadzenia postępowania upadłościowego z postępowania z możliwością zawarcia układu na postępowanie obejmujące likwidację majątku upadłego, jeżeli podstawy przeprowadzenia takiego postępowania ujawniły się dopiero w toku postępowania.

Z powyższego zatem jednocześnie wynika, że na każdym etapie istnieje możliwość zmiany opcji postępowania upadłościowego, przy czym zgodnie z art. 14 ust.1 puin, postępowanie upadłościowe z możliwością zawarcia układu prowadzi się wówczas gdy zostanie uprawdopodobnione, że w drodze układu wierzyciele zostaną zaspokojeni w wyższym stopniu, niż zostaliby zaspokojeni po przeprowadzeniu postępowania upadłościowego obejmującego likwidację majątku dłużnika.

W dalszej kolejności wskazać należy, że zasadniczą przesłanką, którą kierował się Sąd upadłościowy dokonując zmiany opcji postępowania upadłościowego na likwidacyjną nie była, jak chce tego skarżący, okoliczność wszczęcia egzekucji przez jednego z wierzycieli ale fakt, że największy spośród wierzycieli to jest Bank (...) S.A. we W. oświadczył, że nie przystąpi do układu, co w kontekście wielkości posiadanej przez niego wierzytelności jak i faktu zabezpieczenia tej wierzytelności na niemal wszystkich składnikach majątkowych, czyni kontynuowanie postępowania w opcji układowej niezasadnym i niepotrzebnie wydłużającym proces upadłościowy.

W kontekście oświadczenia Banku (...) S.A. we W., który ma ponad 50% wszystkich wierzytelności znajdujących się na liście wierzytelności a także w kontekście faktu, iż są to wierzytelności zabezpieczone rzeczowo na niemal wszystkich

składnikach majątkowych, nie zachodzi podstawowa przesłanka kontynuowania postępowania upadłościowego z możliwością zawarcia układu- zaspokojenie wierzycieli w wyższym stopniu niż przy postępowaniu likwidacyjnym.

Ostatecznie podkreślenia wymaga, że sędzia – komisarz wezwał tego wierzyciela do uiszczenia zaliczki na koszty postępowania pod rygorem umorzenia postępowania upadłościowego, zaś wierzyciel ten zaliczki nie uiszczył, czym w sposób jednoznaczny wyraził stanowisko braku chęci kontynuowania postępowania upadłościowego w jakiegokolwiek opcji, co skutkowało umorzeniem postępowania upadłościowego (...) w W..

Na marginesie wskazać także należy, że przez okres przeszło dwóch lat prowadzenia postępowania upadłościowego, upadłemu nie udało się zgromadzić jakichkolwiek środków na poczet wykonania ewentualnego układu a nawet na dzień rozważania przez Sąd I instancji opcji postępowania, upadły nie był w stanie regulować na bieżąco swoich zobowiązań, bowiem na dzień 15.09.2014r. łącznie zobowiązania handlowe i publiczno-prawne wynosiły 11.323.409,99 zł zaś stan środków pieniężnych zamyka się sumą 115.209,64 zł.

Reasumując, Sąd I instancji prawidłowo dokonał interpretacji stanu majątkowego upadłego a także możliwości i zasadność kontynuowania postępowania upadłościowego w opcji układowej jak i prawidłowo zastosował normy prawne powołując się na brzmienie art. 17 i 14 puin.

Reasumując, Sąd Okręgowy nie doszukał się w działaniu Sądu Rejonowego nieprawidłowości.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Zgodnie zaś z treścią art. 350 § 1 k.p.c. Sąd może z urzędu sprostować w wyroku niedokładności, błędy pisarskie albo rachunkowe lub inne oczywiste omyłki. Przepis ten na zasadzie art. 361 k.p.c. ma zastosowanie również do postanowień.

Jak wynika z treści akt sprawy, upadły działa pod firmą (...) w W.” a nie, jak błędnie napisał Sąd Rejonowy (...) w W.”.

Biorąc pod uwagę, że błędne oznaczenie firmy upadłego przez Sąd I instancji wynikało jedynie z oczywistej omyłki tego Sądu należało orzec jak w sentencji przyjmując za podstawę prawną art. 350 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 353² k.p.c.